

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER SI LUMINA

JUSTITIE SI LIBERTATE

DIRECTOR: PETRE BORS

PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 „
Pe 3 luni . . . . . 8 „

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI
No. 5, CALEA RAHOVEI, No. 5

Un număr vechi 2 Lei

A V I S

Redacțiunea și Administrațiunea acestui ziar s'au mutat definitiv în Calea Rahovei No. 5, vis-a-vis de Palatul de Justiție la Tipografia «Codreanu & Săvoiu».

Orî ce corespondență și plăți, rugăm a ni se face la această nouă adresă, pe numele D-lui CODREANU, redactor-proprietar și administrator al ziarului.

Administrația.

S U M A R

LEGEA MINELOR, de D. Chebacpi. (Urm. 3).

Interpretarea art. 701 din actualul cod de comerț, de Petre Bors.

Jurisprudența Română :

Inalta Curte de Casație secția I: G. Sfaelo cu Ministerul de Finanțe.

Curtea de Apel București secția I: State Genescu cu Ana Strâmbeanu tutorea minorilor sîi copii.

Tribunalul județului Teleorman: Preotul Al. Deme-trescu cu Epitropia bisericei Sf. Spiridon din București.

Cronica judiciară de L. E. Galu.

LEGEA MINELOR

(URMAREA 3-a *)

D-l Disescu susține că, din punctul de vedere al legislațiunei țării, nimic nu se opune la dobândirea proprietății minerale de către străini.

D-sa sprijină părerea sa pe considerațiunea că proprietatea minerală este o proprietate de un soi deosebit, și că legea poate înființa și desființa o proprietate minerală. Stimatul meu confrate uită că tocmai aceasta este de demonstrat : Dacă, prin

o lege ordinară, se poate modifica și atinge o lege constituțională, dacă adică se poate răpi un drept de proprietate al proprietarului recunoscut și garantat de Codul Civil și de Constituțiune, și dacă acest drept înființat de o lege comună, poate fi dobândit de către un strein contrar art. 7 din Constituțiune, și dacă satele se pot coloniza cu streini, contrar art. 2 din Constituțiune. Argumentul d-lui Disescu fiind o petițiune de princip, aş putea zice ca Bentham : *Petition de principe n'est pas raison* ; e un Protheu care se reproduce sub mai multe forme și se ascunde cu meșteșug. ¹⁾

Al doilea argument prezentat de d-l Disescu este următorul : Proprietatea minieră fiind o proprietate *sui generis*, ea nu este rurală, cum nu este urbană.

D-l Disescu nu are grija să ne numească vre-un oraș din lume, sub care s'ar exploata o mină, pentru ca să se poată face deosebirea, între o mină rurală și urbană. Acest argument este absurd.

Al treilea argument este acesta : că, prin art. 7 din Constituțiune, s'a prohibit transmisiunea dreptului de proprietate imobiliară rurală, iar nu cesiunea minei, care este o proprietate nouă creată de lege.

După legea minelor votată de Corpurile legiuitoare, se concedă proprietatea minei și unui strein, pe un termen de 75 ani ; i se mai concede terenul trebuitor pentru exploatarea minei, facere de clădiri, de garduri și altele (art. 7 și 8).

Două casuri se pot ivi : sau că mina se va exploata la infinit, sau se va părăsi. În întâiul

¹⁾ Bentham. tom. I p. 41. *Faussees Manières de raisonner en Matière de legislation*, de Ed. Dumont.

cas, proprietarul este privat pentru tot-d'auna de folosința subfeței, de care deapururea se va folosi concesionarul strein, contrar art. 491 cod. civ., și va fi espropriat iarăși pentru tot-d'auna de terenul pe care se află clădirile, grajdurile, galeriile, puțurile, mașinele și altele, contrar art. 19 din Constituțiune, iar străinii concesionari vor dobândi, în mod definitiv și pentru tot-d'auna proprietatea rurală, contrar art. 7 din Constituțiune.

În cazul în care mina se părăsește, iată cum art. 63 glăsuiește : „În cas de renunțare, părăsire sau vînzare, nu se vor putea ridica de cît mașinele, instrumentele, vagoanele, caii și altele, prin a căror înlăturare, după avisul inginerului de mine, nu s'ar împedica accesibilitatea lucrărilor din interior și de la suprafață, nici s'ar periclita existența lor“.

„Toate instalațiunile fixe, cu dependențele lor, atît din interior cît și de la suprafață, sunt legate de mină și se transmit cu ea, dacă o transmitere va avea loc, sau rămân în posesiunea Statului fără de nici o indemnitate obligatorie către exploatator“. Din acest articol rezultă că mina, cu toate instalațiunile de pe sub față, ca și de pe suprafață, se poate transmite la înfinit, și dobândi de concesionarii străini ; că, în cas de părăsire, Statul devine proprietar și pe suprafață și pe subfață. Până acum știam numai atît : că în România, morții votează la alegeri, alegând senatori și deputați pentru cei vii ; că se poate trăi, fără a munci, și încă mai bine de cît cei ce muncesc ; că se poate face revoluții și răsturnări de dinastie, fără nici o vărsare de sânge, dar că se poate dobândi proprietatea, și încă proprietatea rurală, în alt chip de cît cel satornicit de art. 643, una ca aceasta nu se știa. Genial cap trebuie să fi fost acela, din țeasta căruia a țîșnit această născocire.

Pe lângă partea hazlie și genială, art. 63 are și partea viclănă, el zice : „Rămân în posesiunea Statului fără de nici o indemnitate obligatorie către exploatator.“ Va să zică indemnizarea este lăsată la suverana apreciere a Statului, adică a ministrului respectiv. Când el va crede că poate fi loc de indemnizare o poate acorda decizând tot el suma. Eu nu știu dacă mine se vor descoperi și se vor exploata, dar dacă am avea acest noroc, pot prinde rămășag, că mina cea mai bogată va fi aceea din art. 63, nu însă pentru țară, dar pentru oamenii influenți și pentru viitoarele excelențe.

Așa dar explicațiunea dată de D-l Disescu este și necomplectă și neadeverată, iar argumentul său neîntemeiat.

Al patrulea argument prezentat de D-l Disescu este următorul : Principiul art. 7 din Constituțiune este prohibitiv, o excepțiune la dreptul comun și prin urmare și aplicațiunea lui trebuie să fie restrictivă. La 1879 nu exista proprietate minieră ; prin urmare ea n'a fost prevăzută, dobândirea ei de străini n'a fost prohibită. Aici e locul să amintesc stimatului profesor de universitate ! *incivile est, nisi toată legea suspectă*. Dacă ar fi avut în vedere art. 19 din Constituțiune și art. 63 din legea minelor, ar fi văzut că, prin acest din urmă articol, proprietarul se expropriează pentru tot-d'auna și în mod definitiv de pe suprafața pe care se află c'ădirile, galeriile, grajdurile și altele, pe când art. 19 nu admite exproprierea de cît numai pentru căi de comunicație, salubritate publică și lucrări de apărarea țerei, că dar Constituțiunea este atinsă în art. 19 ca și în art. 7, ca și în art. 2, care oprește colonizarea mai ales a satelor cu străini.

(Va urma)

D. Chebapci.

INTERPRETAREA ART. 701

din

ACTUALUL COD DE COMERȚ

Zilele acestea noi am cerut portăreilor tribunalului de comerț a ni se da ca în trecut permisiunea să luăm certificat de numele tuturilor persoanelor cărora li s'a protestat polițele pe timpul de la 1 până la 8 ale curenteii luni Maiu ; dar ni s'a refuzat sub motiv, că li s'a interzis de președintele tribunalului de comerț a ni se face asemenea comunicare. Atunci ne-am adresat cu petițiunea din 19 Maiu înregistrată la No. 7209 la însuși președintele locoțiitor al tribunalului, cerând ca să dispună eliberarea unui certificat în sensul sus indicat fiindu-ne necesar, și nu evităm de a spune, pentru a da publicitate acelor proteste în organul nostru. Resoluțiunea ce ni s'a pus a fost următoarea : „la dosar, urmând a se prezenta la grefă conform art. 701 c. com.“

Nu înțelegem dificultățile ce ni se face, și mai cu seamă din partea onor. trib. de comerț, care mai cu osebire de cît orîcine trebuie să fie în pozițiune a cunoaște legea comercială și intere-

sele comerului. Am vorbit în ziarul nostru mai de multe ori în astă privință, și regretăm că suntem nevoiți a reveni. În ceea-ce ne privește, nu este o speculă și nici umbră de bănuială pentru șantagiul ceea-ce ne face să avem pe lângă ziar un supliment, în care publicăm protestele cambielor. Comerțul întreg al țerei, și cu ose-bire acel din Capitală, pretinde de la noi acest demers. Sufletul comerului este creditul. Când acesta este învăluit la întuneric, și lumea comercială e lipsită de înlesnire pentru a-l cunoaște și aprecia, comerțul suferă pagube simțitoare. Unul din cele mai putincioase mijloace ca creditul să nu suferă atingeri, este publicitatea protestelor, care este oglinda fidelă a stărei comercianților, și care pune pe oricine în pozițiune de a ști dacă trebuie sau nu să acorde credit.

Legea actuală comercială a fost inspirată de această idee salutară, când prin art. 701 a prescriș portăreilor și judecătorilor de ocoale ca să trimită tribunalului de comerț câte un tablou de protestele făcute în cursul lunii precedente și care *tablouri să se conserve la grefă pentru ca oricine să poată lua cunoștință de dênsele*. Iată dar că publicitatea protestelor după acest text de lege sare în ochii tuturilor, și numai acei cari n'au ochi de văzut pot denega acest patent adevăr. Și pentru ca să facem o dovadă și mai vie că nu poate fi contestată un moment măcar astă publicitate după legea în vigoare, este că în proiectul depus mai întâi la Senat asupra modificării legii falimentului, D-l ministru de justiție indus în eroare nu știm prin ce împrejurări, a **desființat această publicitate** sub următoarea sancțiune adăogită: „*funcționarul care ar libera copii de pe lista protestelor, acela care ar permite a se scoate copii, precum și acela prin a cărui inadvertență s'ar înlesni copiarea acestei liste va fi supus la o amendă de o sută până la cinci sute lei, pronunțată de complectul tribunalului de comerț în camera de consiliu în primă și ultimă instanță, iar în cas de recidivă la îndoitul acestei amende*.” Din însuși secretul protestelor prescriș prin adăogirea făcută la menționatul art. 701, devenit în noua lege 702, care s'a votat de Senat, reiese evidența publicității protestelor după legea în vigoare.

Modul însă cum astăzi se interpretează acest text de lege, dificultățile ce se fac și refuzul portăreilor de a da certificate acelor cari le cer, și atunci când le cer, sunt cu totul dăunătoare co-

merțului. Un exemplu ne va lumina: **X.** creditor a lui **A.** află că o cambie saă mai multe ale acestuia s'ar fi protestat în ziua de 1 Mai. Bazat pe această împrejurare dênslu pentru a pune pe acest debitor în imposibilitate de a-și înstrăina avutul cari garantează capitalurile creditorilor, se adresează în ziua de 2 Mai la trib. de comerț și cere declararea stărei de faliment pentru acest comerciant. Tribunalul în vedere că creditorul reclamant **X.** nu aduce nici o dovadă de protestele cambiilor, căci portărelel 'i-a refuzat liberarea certificatului, pe motivul că dênslu nu e competent a libera un asemenea act, ci numai grefa, și în vedere că grefierul de asemenea se refuză de a libera certificatul cerut, — și cu drept cuvânt, — că dênslu până în cele d'întâi șapte zile ale lunii viitoare Iunie nu are tabloul ce portărelel trebuie să-l trimită conf. art. 701 cod comercial; tribunalul zic în fața acestei cereri atât de legitime ce va trebui să facă? Să respingă pur și simplu reclamația ca nedovedită, sau în cazul cel mai fericit să amâne resolvarea ei până în cele d'întâi 7 zile ale viitoarei luni Iunie, când tablourile protestelor vor fi trimise grefei și când prin urmare grefa va fi în măsură să libereze certificatul cerut? Și în un cas, și în altul, cine nu vede că rezultatul este dezastruos. Cine nu știe că de la data protestelor până într'o lună, când tribunalul este să decidă, câte înstrăinări și câte fraude acest debitor **A.** nu poate face atât în dauna creditorului reclamant **X.** cât și a celorl'alți creditori! A respinge iarăși reclamația ca nedovedită din cauza independentă de voința creditorului, căruia prin călcarea legii 'i-s'a refuzat liberare de certificat, nu este asemenea o lovire teribilă adusă comerțului care se vede ast-fel lipsit de garanțiile ce legea îi dă în contra acelor ce se pun în stare de încetare de plăți? Iată pentru ce credem că nu este permis a se da textului de lege o interpretare judaică, tocmai acum la încetarea din viață a actualei legi și în ajunul punerii în aplicație a riguroasei viitoare noi legi; tocmai acum repet când mai mulți comercianți profită de lipsa publicității protestelor în ziare și se grăbesc uzând de toate mijloacele a-și căpăta cât mai mult credit spre a-și umple buzunarele și depun bilanțurile spre a se pune în stare de faliment. Iată unde duc greșitul procediment al trib. d'a nu permite liberarea certificatelor ce se cer pentru protestele

efectuate în însăși decursul timpului în care se cere !

Articolul 701, devenit 702, când însă legea a trecut la Camera deputaților a fost amendat, după cererea expresă adresată acestui Corp legiuitor de către toți comercianții fruntași ai țării. Piața Bucureștilor mai cu seamă, s'a alarmat de a vedea greșitul demers luat prin proiectul de lege votat de Senat, că se pune la întuneric creditul care are nevoie de lumină, și în acest scop mai cu seamă s'a înmănat la 27 Aprilie trecut d-lui ministru al justiției și d-lui Președinte al Camerei deputaților un memoriu semnat de 215 case comerciale din cele mai distinse, cerându-se legiferarea publicității protestelor. Trebuie să recunoaștem că d. ministru al justiției s'a grăbit a reveni prin un amendament, modificându-se acel articol de lege în favorul publicității.

Iată după desbaterile publicate în „Monitorul oficial“ No. 29 din 7 Maiu cor. cu ce cuvinte d-sa depune acel amendament :

D. Al. Marghiloman, ministru de justiție. — *«D-lor deputați, în urma votării proiectului la Senat, comerțul bucureștean, în aproape întregimea lui dacă judec după o petițiune care a fost dată Camerei, a cerut să revenim asupra dispozițiunilor art. 702, și departe de a îngădi secretul protestelor cu garanții prea mari, s'a cerut să organizăm o publicitate bine combinată . . . . .»*

„După lungi discuțiuni. avute cu principalii juriscunșulți din Cameră, am ajuns la redacțiunea următoare :

„Art. 702. *In cea d'întâiu zi a fie-cărei săptămâni, portăreii și judecătorii de pace vor transmite președintelui tribunalului de comerț, în jurisdicțiunea căruia se află, sau a tribunalului civil ce 'i ține locul, un tablou de protestele făcute în cursul săptămânei precedente. Acest tablou trebuie să arate data fie-cărui protest, numele și domiciliul persoanelor cărora s'a făcut, și care au cerut protestul, scadența obligațiunei protestate, suma datorită și motivele refuzului de plată, sau de acceptare.*

„Un duplicat după acest tablou se va trimite Camerei de comerț respective pentru publicare.

„Aceste tablouri se vor face pe formulare tipărite, date de minister, și vor trebui să fie cusute în fascicule lunare, păstrate la grefă, pentru ca orî-cine să poată lua cunoștință de dênsele.

Cu modul acesta în viitoarea lege comercială vom avea o publicare legiferată precisă, asupra căreia nimeni nu va mai avea dreptul să ridice opunere sau controversă; căci desbaterile preurmate în Camera deputaților asupra amendării și votării menționatului articol de lege, cari sunt publicate în „Monitorul oficial“ arătat mai sus, ridică orî-ce îndoele în astă privință. Sunt destul

de clare cuvintele cu care d. deputat Basile Brătianu combătea pe d. deputat Filip Corlătescu,—ce vorbea contra amendamentului propus de d. Ministru de justiție și cerea a se respinge și a se lăsa legea ast-fel după cum se votase la Senat, publicațiunea protestelor zicînd d-sa că este un pericol pentru micii comersanți și particulari și că numai pagube le pot produce,—iată acele cuvinte rostite de d. Brătianu în urma cărora Camera a votat articolul amendat așa dupe cum s'a propus de d. ministru : *„în toate legislațiunile din lume protestele sunt acte publice, adică fie-care om care are interes să cunoască situațiunea unui comerciant, are drept să ceară a i se comunica tabela de protestele făcute. Pentru acest cuvînt și legea actuală conține principiul publicității protestelor. Ai dreptul să ceri lista la grefă.“* Dacă dar art. 701 din actualul cod de comerț conține principiul publicității protestelor, dispozițiune care nu se mai găsește de cît în legislațiunea belgiană și italiană, și care era reclamată de mult de cele mai importante case de comerț de la noi, pentru ce ni se refuză comunicarea acestor proteste pentru a le publica ca și mai înainte ? Oare tocmai acum, când legiuitorul convins de binele ce face comerțului publicarea protestelor, a căutat prin noua legiuire să dea o mai întinsă publicitate protestelor, tocmai acum voește a se da art. 701 o interpretare ce nu a fost în intențiunea legiuitorului ? Nu se gîndesc oare aceia cari ne refuză comunicarea protestelor că prin aceasta se aduce o lovitură groasnică comerțului țerei ? In adevăr, am spus-o și nu vom înceta a o repeta : Sufletul comerțului este creditul, și credit nu se poate acorda dacă nu se cunoaște situațiunea comerciantului. Care este oglinda în care se poate vedea mai bine cari sunt comercianții a căror situațiune nu es'le sdruncinată, și cari știu a face față angajamentelor lor, de cît lista protestelor polițelor ? „Protestele sunt cari dau pe față jena unui comerciant“ a zis profesorul belgian Namaur.

Credem că tribunalul de comerț din capitală va reveni asupra unei măsuri care nu face altceva de cît lovește în credit și în comercianții cinstiți, și favorisează pe acei ce caută a pescui în apă turbure. Terminăm și noi zicînd : *à bon entendeur, salut.*

Petre Borș.

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 8 Martie 1895

Președenția d-lui N. MANDREA, Președinte

Gh. Sfaello cu Ministerul de Finance

Contravențiune vamală. — In ce casuri procesele-verbale ce constat o contravențiune vamală fac deplină credință până la înscrierea în fals.

De și în principii procesele-verbale dresate de agenții competenți, în materie de contravențiuni la legea vamală, fac deplină credință, până la înscrierea în fals, însă aceasta are loc numai când constată un flagrant delict și când este vorba de constatările de visu făcute de acei agenți, iar nu și pentru ori-ce alte aprecieri ce agenții face asupra culpabilității contravenientului.

Decisiunea No. 132/95. — Casată sentința Tribunalului Covurlui, secția I cu No. 21/95 dată în procesul dintre G. Sfaello cu Ministerul de Finanțe.

S'a citit raportul dresat în cauză de d-l consilier G. Liciu.

S'a ascultat: D-l V. Macri, avocatul recurentului Gh. Sfaello în desvoltarea motivelor de casare și D-l T. Căpitanovici, avocatul Ministerului de finance în combateri.

Curtea deliberând:

Asupra motivului I de casare:

«Rea interpretare a art. 192 din legea vamală și esces de putere;

«In adevăr de și procesul verbal de constatarea contravențiunii nu este relativ la un flagrant delict, sau la nisce constatări **de visu**, făcute de agenții cari au instrumentat, totuși tribunalul declară că «n'are cădere d'a cerceta fondul procesului verbal și de a examina, ducă concludsiunile, ce trag agenții vamali din faptele espuse de dênșii sunt esacte și logice».

«Numai dând această rea interpretare a art. 192 din legea vamală, tribunalul comite excesul de putere d'a refusa să discute mijloacele de probațiune invocate contra mea și mai ales să refuse a discuta chiar mijloacele mele de apărare, făcând cu aceasta și o lipsă de motivare».

Considerând că de și în principii, prescriptele verbale dresate de agenții compentinți în materie de contravențiune la legea vamală, fac deplină credință, până la înscrierea în fals în contra lor, însă aceasta are loc numai când constată în flagrant delict, și când este vorba de constatările **de visu**, făcute de acei agenți, iar nu și pentru ori-ce alte aprecieri ce dênșii fac asupra culpabilității contravenientului;

Că în toate cele-l'alte casuri, instanța de fond, este în tot dreptul să cumpănească mijloacele de probațiune aduse, și, după aprecierea lor să le primească sau să le înlătore;

Considerând în specie, că din sentința tribunalului su-

pusă recursului se constată că procesul-verbal a fost dresat de agenții vamali în unire cu judele instructor și procurorul tribunalului Covurlui, de oare-ce faptul de contrabandist imputat recurentului, ar fi avut loc mult mai înainte de dresarea procesului-verbal;

Că în contra unor asemenea acte, putându-se administra proba contrarie, tribunalul înlăturându-le a interpretat greșit art. 192 din legea generală a vămilor dând o sentință casabilă.

Pentru aceste motive, Curtea, admite motivul I și fără a mai discuta pe cele-l'alte, casează etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI, SECȚIA I

Audiența de la 20 Martie 1895

Președenția D-lui ADOLF CANTACUZINO Prim-Președinte

State Genescu cu Ana Strâmbeanu, tutoarea minorilor ei copii*)

Perimare. — Dacă actele preparatorii ale esecutiunii silite se perimă. — Când s'ar admite perimarea pentru asemenea acte, când s'ar putea perima?

Actele preparatorii ale esecutiunii silite, cum sunt: cererea de esecutare, afștele, publicațiunile, etc. — nefiind de natură conțențioasă, nu se perimă.

Chiar dacă s'ar admite posibilitatea perimării pentru actele de urmărire, totuși ele nu s'ar putea perima de cât pe cât timp ele ar fi pendinte înaintea unei instanțe și ast-fel ar putea fi reîncepute sau continuate.

Dicisiunea No. 90/95. Resp'ns apelul făcut de State Genescu în contra încheierei Tribunalului Doljiu, secția Comercială și de Notariat cu No. 3644 de la 5 Septembrie 1885, în proces cu Ana Strâmbeanu și cu N. Strâmbeanu.

S'a ascultat: D-nii M. Korné, T. Maiorescu și C. Arion avocații apelantului State Genescu în susținerea apelului și D-l Sipsom avocatul intimaților Nae N. Strâmbeanu unul din fii majori și Ana Strâmbeanu în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de State Genescu contra jurnalului cu No. 3644 din 1885 al Tribunalului Doljiu, secția Comercială și Notariat, prin care i s'a respins cererea făcută de numitul Genescu în calitate de creditor al lui Spiridon S. Portărescu și esercitând drepturile lui pentru perimarea urmăririi trupului de moșii din hotarul Portărești, avere a lui Spiridon S. Portărescu trimis în judecarea acestei Curți prin decisiunea cu No. 197 din 1894 a înaltei Curți de Casațiune în urma casării dicisiunei Curței de Apel din Craiova secția I cu No. 4 din 1894;

Având în vedere susținerile orale ale părților, concludsiile lor scrise și actele depuse de dênșii;

Având în vedere că, în fapt din toate acestea și din

*) A se vedea în această cestiune „Curierul Judiciar“ No. 15 din 24 Aprilie 1894 și No. 24 din 26 Iunie 1894, în care s'au publicat atât dicisiunea Curței de Craiova No. 4/94, dată asupra jurnalului No. 3644/85 al Tribunalului Dolj, cât și dicisiunea Înaltei Curți de Casație No. 197/94, prin care s'a casat dicisiunea Curței de Craiova.

dosarul de urmărire al tribunalului de Notariat Doljiu rezultă următoarele :

Spiridon S. Portărescu se imprumută în 1874 de la N. Strâmbeanu cu suma 1240 napoleoni pe termen de un an și fără dobândă pentru acest termen, ipotecând moșia sa Portărescu din județul Doljiu prin actul de ipotecă înscris în registrul tribunalului Doljiu la No. 246 din 1874. La 1880, intimata Ana N. Strâmbeanu în calitate de tutoare legitimă a moștenitorilor lui N. Strâmbeanu, cere de la tribunalul Doljiu urmărirea imobilului ipotecat.

Îndeplinindu-se formalitățile legale se fixează vânzarea la 24 August 1880 ; și la 20 Iulie același an, Ana Portărescu, muma debitorului, face contestațiune la vânzare, pe motiv că imobilul este proprietatea sa, în urma căreia la 20 August 1880, tribunalul scoate din vânzare imobilul urmărit ; Se face apel contra hotărârei tribunalului de către Ana Strâmbeanu, și prin hotărârea No. 59 din 11 Martie 1881, Curtea de Craiova, reformează sentința apelată și suspendă urmărirea până ce părțile se vor judeca pe cale principală. Timp de 9 ani, părțile interesante rămân în nelucrare. La 1890, Ana Strâmbeanu, urmărește din nou imobilul ipotecat care la vânzare se adjudecă asupra sa. Contra ordonanței definitive dată cu această ocaziune, s'a făcut apel de State Genescu pe motiv că imobilul vândut e cumpărat de dînsul încă din 1886 de la însuși proprietarul Spiridon S. Portărescu prin act transcris în condica tribunalului respectiv. Această contestațiune a fost respinsă atât de Curtea de Apel din Craiova, cât și de Curtea de Casație prin decizia sa No. 185 din 1893. La 30 August 1885, înainte de a cere Ana Strâmbeanu să se urmărească din nou imobilul ipotecat soțului său ; State Genescu în calitate de creditor al lui Spiridon S. Portărescu, a cerut în numele debitorului său și exercitând drepturile acestuia, să se primească atât urmărirea cât și așteptele și publicațiunile vânzării făcute în 1880 ; tribunalul, respinge această cerere, pe motiv că urmărirea în chestiune este anulată de tribunal în urma contestației făcute de Ana S. Portărescu ; Această sentință fiind apelată de State Genescu, Curtea de Craiova, secția I, în majoritate, admite cererea lui Genescu, perimând urmărirea, așteptele și publicațiunile. Făcându-se recurs de Ana Strâmbeanu, Înalta Curte de Casație pronunță deciziunea No. 197 din 1894 și trimite afacerea înaintea acestei Curți ;

Având în vedere dispozițiunile art. 257 pr. civ. ;

Având în vedere că din termenii întrebunțați în acest articol, rezultă că într'un înalt interes de ordine socială, legea declară perimate toate judecățile, care au fost lăsate în părăsire de către partea interesată în timp de 2 ani de la cel din urmă act de procedură ;

Că din textul legii rezultă că perempțiunea nu poate exista de cât în materie contențioasă, adică de câte-ori este vorba de un litigiu sau contestațiune a unui drept pendinte înaintea unei instanțe judecătorești ;

Considerând că în materie de urmărire în virtutea unui titlu executoriu nu este vorba de vre-un litigiu sau de vr'o contestație a vre unui drept, ci numai de

aducerea la îndeplinire a soluțiunei unui litigiu sau contestațiunii preesistente ;

Că prin consecință în materie de urmărire, când adică debitorul nu e în certitudine ci cunoaște la ce este obligat și poate evita ori-ce desagrajamente achitând în mod voluntar obligațiunea sa, când creditorului nu i se poate imputa ca neglijență întârzierea de a executa titlul său ; Înaltul interes de ordine socială, care a motivat dispozițiunile art. 257 pr. c. civ. nu mai există.

Că prin urmare actele preparatorii ale executărei cum cererea de executare, așteptele, publicațiunile, etc., nefiind de natură contențioasă, nu pot cădea sub prescripțiunile art. 257 pr. civ. ;

Considerând că admitând chiar posibilitatea perempțiunei pentru actele de urmărire, cu toate acestea, ele nu s'ar putea perima de cât pe cât timp ele ar fi pendinte înaintea unei instanțe și ast-fel ar putea fi reîncepte sau continuate, ceea-ce în specie nu există de oare-ce actele de urmărire din 1880 a căror perempțiune se cere, nu se mai găsesc pendinte înaintea tribunalului, căci ele fiind refăcute în 1890, tribunalul le-a găsit bune, și a pronunțat ordonanța de adjudecare din 24 Maiu 1891, care a rămas definitivă ;

Considerând încă că, nu se poate imputa intimatului neglijența în continuarea urmăririi de la 1880, de oare-ce această urmărire a fost suspendantă de Curte, în urma contestației făcute de o terție persoană, și în baza judecăței Curței de Craiova ;

Că ast-fel fiind, Curtea caută a respinge apelul făcut de State Genescu.

Pentru aceste motive Curtea respinge apelul.

(ss) A. Cantacuzino, Ar. Eustațiu, T. T. Djuvara, M. Paleologu, Dâmboviceanu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența de la 7 Februarie 1895

Președenția D-lui G. DIMITRESCU, Membru de ședință

Preotul Al. Demetrescu cu Epitropia bisericești St. Spiridon din București.

Autoritatea lucrului judecat.-- Dacă ca să existe lucrul judecat, trebuie ca cererea să fie între aceleași persoane și făcut de ele în aceeași calitate.

Autoritatea lucrului judecat. — Dacă numai dispozițiunea unei hotărâri are puterea lucrului judecat.-- Dacă pentru a interpreta și determina întinderea unui dispozitiv trebuie luate în considerațiune și motivele hotărârii.

Autoritatea lucrului judecat. — Dacă hotărârea dată în favoarea autorului pentru drepturile netransmisibile hereditarmente poate fi invocată de erede ca autoritate de lucru judecat.

1) Pentru a exista presumpțiunea juris et de jure a autorității lucrului judecat, trebuie ca, pe lângă alte condițiuni, cererea în judecată să fie între aceleași persoane, și făcută de ele în aceeași calitate : eadem conditione personarum.

2) De și în principiu numai dispozițiunea unei hotărâri are forța lucrului judecat, dar pentru a interpreta și determina întinderea unui dispozitiv, trebuie să luăm în considerațiune și motivele lui.

3) Eredetele cu titlu universal este un ayant-cause numai față cu drepturile cari hereditarmente sunt transmisibile,

și deci hotărîrea dată în favoarea autorului pentru drepturile netransmisibile hereditarmente nu poate fi invocată de erede ca autoritate de lucru judecat.

Respins recursul făcut de Preotul Al. Demetrescu contra cărței de judecată No. 319/94 a Judelui Ocol Roșiori-de-Vede.

Tribunalul

Având în vedere motivul de casare invocat de recurent: Violarea art. 1201 c. c. prin faptul că prin Cartea de judecată No. 902 din 10 Decembre 1893, Al. Demetrescu, a fost condamnat la plata unei dijme de grâu de pe terenul ce cultivă pe moșia Roșiori, când asupra unei cereri identice, autorul lui Al. Demetrescu, a fost apărât prin Cartea de judecată No. 440 din 20 Decembre 1868.

Văzând actele aduse pentru sprijinirea acestui motiv de casare.

Considerând că, pentru a exista presupțiunea *juris et de jure* a autorității lucrului judecat, art. 1201 c. c. cere pe lângă celelalte condițiuni ca: cererea în judecată să fie între aceleași persoane și făcută de ele în aceeași calitate: *eadem conditione personarum*.

Având în vedere că beneficiul imediat a cărui realizare o urmărea Epitropia Sf. Spiridon-Noș din București în anul 1868, după cererea în judecată a administratorului D. Hurmuz, consta: 1) în a i se acorda o despăgubire de fie-care din persoanele trecute într'un tablou anexat la cererea în judecată, pentru faptul că ocupaseră fără drept și cultivaseră o parte din moșia Roșiori-de-Vede, proprietatea Epitropiei 2) Preoții de la celelalte biserici—exclusându-se numai cei de la Biserica-de-Piatră a boerilor Cantacuzinești—să dea dijmă după obicei și 3) să se plătească ierbărit pentru vite; iar bragăii și simigii să dea embatic.

Având în vedere că asupra tuturor acestor capete de cerere, Judecătoria a dat următorul dispozitiv: «Apărăm pe locuitorii Roșiori-de-Vede de pretenția Epitropiei în ceea-ce se vede contrar celor stipulate de donator prin actul său și citatelor articole de lege.»

Considerând că de și în adevăr, în principiu, numai dispozitivul unei hotărâri are forța lucrului judecat, totuși pentru a interpreta și determina întinderea unui dispozitiv trebuie să luăm în considerațiune și motivele lui;

Considerând că la 1868, față cu cererea Epitropiei pentru plata dijmei locurilor ce cultivă, Preotul Dumitru s'a apărât invocând pe de o parte Hrisovul Domnitorului Ion Al. Scarlat Ghica Voevod (donatorul din dispozitiv) prin care se scutea de dijmă preoții de la Biserica-de-Piatră a boerilor Cantacuzinești și 2) faptul că dînsul a fost scutit de plata dijmei de Epitropie, și în urmă a fost hirotonisit; că, în vederea acestor motive, Judecătoria a pronunțat menționatul dispozitiv.

Având în vedere că azi Epitropia prin Iacob Bențing arendașul moșiei Roșiori de Vede, cere de la Preotul Al. Demetrescu, dijma recoltei ce a avut pe această moșie pe anul 1894

Considerând că de și Preotul Al. Demetrescu este un

ayant cause in universum jus quod defunctus habuerit, totuși printre aceste jus sunt cari hereditarmente sunt intransmisibile; și, în speță, dispensa de plata dijmei acordată de Epitropie Preotului Dumitru, nu a trecut în patrimoniul fiului acestuia, pentru că acest beneficiu a fost acordat Preotului Dumitru, personal; iar recurentul n'a dovedit și nici a cercat a dovedi că și dînsul este dispensat de Epitropie de plata dijmei;

Că dar, dispozitivul hotărîrei No. 440 din 1868 nu se poate întinde și la Preoții tuturor bisericilor din Roșiori de Vede, cari nu au fost personal dispensați de plata dijmei de către Epitropia S-tului Spiridon Noș și cari nici au figurat în procesul îndreptat de aceasta la anul 1868 pentru a invoca larga interpretare dată Hrisovului Domnesc cu această ocaziune.

Deci, ne fiind identică cererea Epitropiei S-tului Spiridon Noș din 1868 cu cea făcută de aceeași Epitropie azi, cartea de judecată No. 319/94 atacată cu recurs este bine dată și fără violarea art. 1201 c. c.

Pentru aceste considerante redactate de d. jude instructor Ion Dărăscu.

Tribunalul respinge ca nefondat recursul etc.

CRONICA JUDICIARA

În numărul trecut al ziarului nostru am publicat protestul baroului ploieștean contra mandatului de depunere dat de judecătorul de instrucțiune, și confirmat de secțiunea a II-a tribunalului Prahova, contra d-lui avocat G. C. Dobrescu.—Protestul și apelul baroului ploieștean a avut un resunet în toată țara, și numeroase sunt consiliile de disciplină și membrii barourilor din țară cari s'au unit cu protestul avocaților din Ploiești.

Ast-fel, barourile din Iași, Caracal, Pitești, București, Râmnicu-Vâlcea, etc. au protestat contra arestării d-lui avocat G. C. Dobrescu.

Noi ca ziar pur juridic, indeferenți la luptele și învinuirile ce diferitele partide și grupări politice și aduc unii altora, nu ne interesăm de cât de cestiunea pur de drept, aceea dacă trebuia sau nu să se dea un mandat de depunere contra d-lui Dobrescu, chiar în cazul când fapta d-sale, de a fi pălmuit pe un coleg din consiliul comunal al orașului Ploiești, ar constitui un ultragiū.

În definitiv ce este mandatul de depunere sau arestare și cum trebuie să se uzeze de acestă măsură?

Mandatul de depunere sau de arestare este o măsură de siguranță, o garanție a executării pedepsei și un mijloc de instrucțiune; însă nu trebuie să se pearză din vedere că mandatul de depunere nu este o pedeapsă, căci „nici o pedeapsă, zice marele penalist frances Faustin Hélie, nu poate să existe acolo unde nu există încă un culpabil declarat prin hotărîre judecătorească.”

Arestarea preventivă nu trebuie aplicată de cât în casurile când este indispensabilă siguranței

publice, executării pedepsei sau instrucțiunii cauzei.

Judecătorul de instrucțiune, care este chemat de lege să țină cu imparțialitate cumpăna dreptății între ministeriul public care urmărește și acuză, și între prevenit, trebuie în instruirea cauzelor ce i se trimit, să cugete serios și cu maturitate dacă arestarea preventivă este necesară fie siguranței publice, fie justiției.

În cazul ce ne preocupă arestarea preventivă a lui Dobrescu era oare necesară: Nu esităm un sigur moment a spune: nu.—Nu era necesară în interesul instrucțiunii cauzei, căci faptul era patent, petrecut în fața unui consiliu comunal întreg, ast-fel că nici mâna care a lovit, nici obrazul care le a primit, nu puteau tăgădui palmele; prin urmare nu era nici un pericol ca faptuitorul să paralizeze instrucțiunea și să zădărnicească descoperirea adevărului.—Nu era necesară în interesul executării pedepsei, — la cas de condamnare, — întru cât avocatul Dobrescu, proprietar, stabilit cu familia sa în Ploest, nu ar fi căutat, pentru a se sustrage de la pedeapsă, să-și părăsească familie, casă, interese, tot în fine, și să fugă.

Dar nici chiar în interesul siguranței publice această arestare nu era necesară. În speță, cum se zice în hotărârile judecătorești, doi adversari politici s'au certat, și Dobrescu crezându-se insultat a palmuit pe adversarul său, care a reclamat parchetului. Nu-i vorba, mai cavaleresc ar fi fost ca palmuitul să se satisfacă pe un alt teren; dar, în fine, sunt fel de fel de epiderme. Odată faptul anchetat, era oare bine, era oare prudent, ca într'un oraș în care luptele politice ajung până la paroxism, să se dea atâta importanță palmuitului și palmuitorului? Nu s'a gândit oare judecătorul de instrucție că în asemenea certuri este mai cu minte ca prin măsuri moderate și înțelepte să caute să nu agite spiritele? Dacă nu depunea pe Dobrescu, faptul acestuia ar fi făcut obiectul câtor-va discuțiuni, mai mult sau puțin aprinse, prin cluburi, cafenele și cofetării și la urma urmelor s'ar fi uitat. Prin mandatul de depunere, faptul a luat proporții foarte mari, și în loc de a garanta siguranța publică, această arestare a compromis-o prin mișcarea ce s'a produs în oraș. Dând mandatul de depunere, judele instructor a turnat gaz pe foc. Ei bine, nu aceasta este menirea magistraților instructori. Mai multă sgârcenie în darea mandatelor de depunere n'ar strica.

Iată opinia noastră desbrăcată de orî-ce pasiune politică.

Vom avea ocasiune a mai reveni asupra cestiunii arestului preventiv.

L. E. Galu.

Iată acum protestele consiliului de disciplină din Ilfov, și al baroului din Vâlcea, ce ni ce trimit spre publicare:

Domnule Director,

Relativ la arestarea preventivă a colegului nostru G. C. Dobrescu din Ploest și de care v'ați ocupat și D-v în No. trecut vă rugăm să bine-voiți a da loc în coloanele stimatului D-v ziar alăturatei motiuni ce consiliul de disciplină al acestui barou a votat în ziua de 18 cor.

Primiți, etc.

Decan, D. Geani

CONSILIUL DE DISCIPLINA

AL

ORDINULUI AVOCATILOR DIN JUD. ILFOV

Jurnalul No. 14

1895 Maiu 18.

Având în vedere adresa d-lui decan al corpului avocaților din județul Prahova, pe lângă care ne înaintază copie după motiunea votată de corpul avocaților din acel județ și prin care se protestează contra arestării preventive a d-lui G. C. Dobrescu, avocat din Ploest. Considerând că delictul de *ultrații* ce se impută d-lui G. C. Dobrescu, nu poate atrage după sine de cât o pedeapsă corecțională și nu de natură infamantă.

Că, în asemenea cas, arestarea preventivă a unui avocat constituie o atingere adusă prestigiului corpului de avocați.

Considerând că avocații ca și magistrații trăesc în virtutea unei legi organice ca corp constituit și chemat adesea a complectă instanțele judecătorești îndeplinind ast-fel un rol destul de însemnat și făcând chiar parte integrantă din magistratură.

Că dar, respectul și cuviința sunt de rigoare în relațiunile zilnice dintre aceste două corpuri.

Că afară de aceasta delictul comis de o persoană, care face parte dintr'un corp organic și integrant al societății și care este personal atât de bine cunoscut și în împrejurări atât de bine lămurite în cât nici trebuință este de vre-o operă de instrucțiune care să nu fie dejucată, chiar în legislațiunea actuală, care lasă facultatea judecătorului nu poate comporta un arest preventiv, necum în spiritul acelor care trebuie să cugete la modificarea acestei legi cezariene luată din colecțiunea legilor de sub imperiul frances și care de la 1866 în țara noastră constituie o antinomie și un anacronism legislativ față cu dispozițiunile clare și precise ale art. 13 din Constituțiune.

Pentru aceste motive

Consiliul

În numele corpului avocaților din județul Ilfov aderă la protestarea avocaților din județul Prahova relativă la arestarea preventivă a colegului lor G. C. Dobrescu.

Decan, D. Geani.

Urmează semnăturile membrilor consiliului de disciplină.

Domnule Director,

Sub-semnații membrii al corpului de avocați din județul Vâlcea, vă rugăm să bine-voiți a insera în coloanele ziarului D-voastră ca unim și noi protestările noastre contra arestării preventive a D-lui G. C. Dobrescu membru al baroului din Ploest, și considerăm acest act ca un atentat la libertatea individuală, de oare-ce împrejurările în care s'a comis faptul imputat D-lui Dobrescu și calitatea sa de avocat probează atât inutilitatea acestei severe măsuri cât și disprețul drepturilor noastre cetățenești.

1895 Maiu, 23.

I. Sinescu, P. Slăviteșcu, Crăsnaru, N. Dimitrescu, I. C. Angel, Grigore Procopiu, A. P. Botea, Th. Florescu, I. I. Bunescu.

IT. A. VERICEANU

--- Fost magistrat la Tribunalul Ilfov ---

ADVOCAT

41, Calea Călărașilor 41.